

Az elődök fáradozása az új ipari kultúra megteremtésén jövőbe mutató (5. kép). A Dunai Vasmű létrejötte nélkül Dunaújváros és térsége nem tartana ott, ahol jelenleg tart. Továbbra is gazdasági potenciált jelent az itteni gazdasági és társadalmi erőterben.

Forrás

A Dunai Vasmű Műszaki, Gazdasági Közlemények és annak jogelődje, a Dunai VASMŰ üzemi lapja. Az első szám megjelenése: I. évfolyam 1. szám: 1960. június.

Buka Adrienn: Dunapentele – Sztálinváros – Dunaújváros real-eod.mtak.hu › Tanulmányok_2000_44

■ KÖSZÖNTÉSEK

80. születésnapját ünnepelte

Dr. Kováts Miklós aranydiplomás kohómérnök 1941. január 13-án született Oldalfalván. 1959-ben öntőtechnikusként végzett, 1965-ben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen alakítástechnológus kohómérnöki diplomát szerzett.

A Borsodnádasdi Lemezgyárban üzemmérnök, technológus mérnök, fejlesztőmérnök, majd gépészeti üzemvezető beosztást töltött be. 1970-ben kezdett el dolgozni Dunaújvárosban, az NME-KFFK metallurgiai tanszékén. 1994-ig oktatott főállásban szakmai tárgyakat, főiskolai adjunktus, főiskolai docens, majd tanszékvezető-helyettes beosztásban.

1994-től 1997-ig a Dunaferri Qualitest Minőségügyi Kft.-nél dolgozott környezetvédelmi divízióvezetőként. 1997-től a DWA Hideghengermű Kft.-nél volt környezetvédelmi vezető, majd szakértő 2008-ig.

2005–2010 között, már nyugdíjasként, a Dunaújvárosi Főiskola docense volt. 2010 óta saját cége, a QUINT-Ex Bt. ügyvezetője.

Alapdiplomája mellé 1987-ben az NME-n egyetemi doktori, majd 1993-ban a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen marketingmenedzser diplomát, 1994-ben a BME-n műszaki minőségellenőrző szakmérnöki diplomát vehetett át, később a Magyar Szabványügyi Testület ISO 9001 MIR auditora lett. Ezután EHS auditor, ISO 14001 KIR auditor tanúsítványokkal egészítette ki végzettségeit. Okleveles mérnök tanár diplomáját 2020-ban szerezte meg a Dunaújvárosi Egyetemen.

1968-ban lett tagja az OMBKE-nek. Főiskolai oktatóként kapcsolattartó szerepet töltött be az Öntészeti Szakosztály és a hallgatók között. Aktív szervezője volt az Öntészeti Szakmai Napoknak, főszervezője a „25 éves a felsőoktatás Dunaújvárosban” című konferenciának.

Évekig vezette az OMBKE Oktatási Bizottságát, tagja volt a METESZ Oktatási Bizottságának, és az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottság Metallurgiai Szakbizottságának.

Alapító tagként 1994 óta részt vett a Dunaújvárosi Kereskedelmi és Iparkamara munkájában, volt általános alelnök és elnökségi tag is. Az MKIK Környezetvédelmi Bizottságának tagja, Kollégiumának alelnöke is volt. Tagja volt a Magyar Mérnöki Kamara elnökségének.

Munkáját 1985-ben az Oktatásügy Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetéssel ismerték el. A Magyar Kereskedelmi és Iparkamara 2003-ban Az év környezetvédelmi menedzserének választotta. 2004-ben a DWA Kft. Kiváló

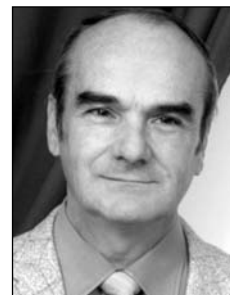
Dolgozója, majd 2011-ben az ISD Dunaferri tanácsosa elismerésben részesült. 2018-ban vehette át az OMBKE Sóltz Vilmos-emlékérmét, majd 2019-ben a MKIK Kamarai Díját.

Szilágyi Irén

70. születésnapját ünnepelte

Török Tamás István Pápáról, a Türr István Gimnáziumból jelentkezett Miskolcra a Nehézipari Műszaki Egyetemre. Kitüntetéses kohómérnöki oklevelének átvétele (1974) után a fizikai kémiai tanszékre került, ahonnan a frissen szerzett (1979) dr. techn. univ. címe birtokában másfél évig Japánban, a Kiotói Egyetem kémia tanszékén dolgozott ösztöndíjas kutatóként, majd hazatérése után újabb tudományos fokozatokat és címeket (kandidátus, PhD, dr. habil., MTA doktora) is elnyert.

1991-ben, docensi kinevezése után áthívták a fémkohászati tanszékre, melynek később vezetője lett. Később még évekig vezette a Metallurgiai és Öntészeti Tanszékét, ill. Intézetet is. Érdeklődése a kétezres években fokozatosan a kémiai metallurgia mellett egyre inkább a felülettechnológiák és a korrózióvédelmi kutatások felé fordult, elsősorban a fémötvözetekből készült fémipari termékek felületkezelése és felületvédelme vált szakterületévé. Dr. Kékesi Tamás kollégájával közösen alapították meg a Kémiai Metallurgiai és Felülettechnikai Intézeti Tanszékét, mely egyben a hagyományos szakterületek továbbfejlesztését is fémjelezte, és nyitást jelentett új oktatási-kutatási specializációk irányába a Műszaki Anyagtudományi Karon.

A Miskolci Egyetemen eltöltött évtizedek alatt írt tucatnyi jegyzetet, magyarul és angolul, rendszeresen részt vett és tartott előadásokat hazai és nemzetközi konferenciákon; a kilencvenes években itthon évekig elnöke volt az ASM (American Society of Materials) International Magyar Tagozatának, volt elnökhelyettese az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek, jelenleg pedig főtítkára a Magyar Korróziós Szövetségnek (HUNKOR). A Magyar Tudományos Akadémia Műszaki Tudományok Osztályán kétszer is megválasztották a Metallurgiai Tudományos Bizottság elnökének, és két éve az MTA Miskolci Területi Bizottságán új munkabizottságot (Korrózióvédelmi és Felülettechnológiai) alapított és működtet. Egyetemi tanári kinevezése (2008) utáni években egyre hangsúlyosabban törekedett olyan új ipari kapcsolatok kiépítésére (Bosch, SEGA, Wuppermann, Lufthansa

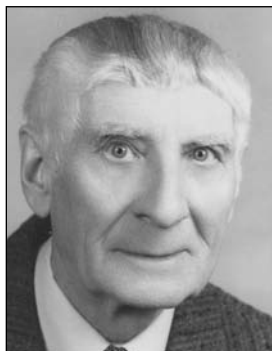
Technik), melyek a felsőfokú anyag- és kohómérnöki oktatás támogatása mellett a Kerpely Antal Anyagtudományok és Technológiák Doktori Iskolában folyó PhD-képzés fejlődésében is érdekeltek. Vezetésével öt korábbi egyetemi hallgatója szerzett PhD tudományos fokozatot és jelenleg

is irányítja két külföldi ösztöndíjas PhD-hallgató kutatásait, 2021. április 1-től professor emeritusként. Régtől és jelenleg is aktív tagja a Bányászati és Kohászati Lapok Kohászat Szerkesztő Bizottságának, ahol a Fémkohászat rovat társvezetője.

■ NEKROLÓGOK

Fogarasi Béla

1929–2021

Fogarasi Béla vasdiplomás fémkohómérnök Balmazújvárosban született 1929. november 17-én.

1953-ban szerzett fémkohómérnöki oklevelet a mai nevén Miskolci Egyetemen. Hallgatóként az Elemző Kémia Tanszék demonstrátora, majd két éven át a Fémkohászati Tanszék tanársegédje volt.

1955-től nyugdíjazásáig Apcon dolgozott, 1957-ig a Fémtermia Vállalat főtechnológusaként, majd közel tíz évig főmérnökeként. A cég profilváltása után a Qualital kutatómérnöke, majd 1987-től főtanácsosa volt. Itt foglalkozott a timföldgyári lúgok jellemzőivel, az úrkúti hidrociklonozási meddő felhasználhatóságával, ferroötvözetek gyártásával, fémek (magnézium, mangán, króm, vanádium) kísérleti és félüzemi előállításával. Bevezette a nagy titántartalmú ferrotitán és a ferro-nikkel hazai gyártását, a korábban hányóra került vanádiumsálgak elektrotermikus feldolgozását. Közreműködött a sínhegesztőpor importot kiváltó hazai gyártásának megszervezésében. Megindította Apcon az alumínium kokillaöntést. Foglalkozott a különösen pontos és hosszú élettartamú öntőszerszámokkal, az ellennyomósos öntéssel, a folyékonyfém-adagolókkal, az öntészeti ötvözetek minőségének javításával. Társaival bevezette az alumíniumdara centrifugális előállítását, az acélok dezoxidációjához szükséges alutömbök (BNV-díjas termékek) gyártását.

Számos pályázat nyertese, szolgálati szabadalmak résztulajdonosa volt. Munkájáért többek között a Kohászat Kiváló Dolgozója és a Munka Érdem-

rend ezüst fokozata kitüntetésekben részesült. 1989-ben vonult nyugdíjba, ezt követően vállalat történettel, valamint néhány kis olvaspontú ötvözet-hulladék olvasztásának és raffinálásának problémájával foglalkozott.

Az OMBKE-nek 1968 óta volt tagja. Az Öntészeti szakosztály Apci helyi csoportjának egyik alapítója, tíz éven át titkára volt. Munkája eredményeként a csoport taglétszáma a nyolcvanas években meghaladta a 100 főt. Az egyesületi rendezvényeken tartott előadásai, lapunkban megjelent publikációi növelték szakmai elismertségét. Megírta a helyi szervezet 35 éves történetét. Segítette az Öntödei Múzeum fémöntészeti tárlóinak gazdagítását. Egyesületi munkájáért Soltz Vilmos- emlékérem, MTESZ Központi Elismerő Oklevél, Fazola Henrik- emléklap, Centenárium- emlékérem, OMBKE- emléklakett és Öntészeti Szakosztályért- emlékérem kitüntetésekben részesült. Utolsó éveiben is a gyártörténeti dokumentumok gyűjtésével foglalkozott. 2018-ban vette át Miskolcon a 65 éve az egyetemen végzeteknek járó vasdiplomáját.

2021. március 2-án, 92 évesen, házasságának 56. évében, otthonában, csendesen elhunyt. Május 10-i temetésén, a kelenföldi Szt. Gellért templomban, a búcsúztató szentmise után, a családi urnába helyezéskor, régi munkahelye közössége nevében Rigó Róbert okl. km. méltatta munkásságát.

Kedves Béla bátyánknak, az Öntészeti Szakosztály tisztelt és szeretett Öregjének ezúton mondunk utolsó Jó szerencsét!

Lengyelne Kiss Katalin

Dr. Vörös Árpád

1935–2021

Életének 86. évében, 2021. július 5-én elhunyt dr. Vörös Árpád okl. kohómérnök, a vasöntészet kiemelkedő személyisége, egykori kohászatért felelős miniszterhelyettes, az OMBKE tiszteleti tagja.

Nekrológját következő számunkban közöljük.